

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.) SA Stanisław Kucharczyk
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Maziarek

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. Iwony Wilk

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2017 r. sprawy

1) J. M. (1)

2) S. O.

oskarżonych z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 300 § 1 k.k. w zb. z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k.

3) A. M. (1)

oskarżonej z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych J. M. (1), A. M. (1) oraz S. O., oskarżyciela publicznego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 22 grudnia 2016 r., sygn. akt II K 187/14

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. w zakresie pkt. I w ten sposób, że wprowadza zmianę w opisie czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku co do oznaczenia działek położonych w S. jako działek o numerach ewidencyjnych (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...);

2. w zakresie pkt. II i V w ten sposób, że zmiana w opisie czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku dotyczy prawa użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego numerem geodezyjnym (...), dla którego Sąd Rejonowy w (...) prowadzi księgę wieczystą (...);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych J. M. (1), S. O., A. M. (1) wydatki postępowania odwoławczego w częściach ich dotyczących i wymierza im opłaty za to postępowanie:

- J. M. (1) w kwocie 400 (czterystu) złotych,

- S. O. w kwocie 300 (trzystu) złotych,

- A. M. (1) w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) złotych;

natomiast oskarżyciela posiłkowego A. L. (2) od tej opłaty zwalnia.

Stanisław Kucharczyk Andrzej Olszewski Bogumiła Metecka-Draus

Sygn. akt II AKa 73/17

UZASADNIENIE

J. M. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 13 sierpnia 2001 r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził PPHU (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości poprzez sprzedaż prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość, dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) za kwotę 1 847 000 zł wprowadzając L. K., działającą w imieniu PPHU (...) Sp. z o.o. jako Prezes Zarządu w błąd co do zamiaru zapłaty za nabytą nieruchomość oraz co do swojej sytuacji majątkowej

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

II. w czerwcu 2008 r. w S. i G. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. O. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) Sp. z o.o. doprowadził L. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości poprzez sprzedaż spółce (...) Sp. z o.o. prawa użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego numerem geodezyjnym (...), (...), dla którego Sąd Rejonowy w (...) prowadzi księgę wieczystą (...) za kwotę 2 400 000 zł wprowadzając L. K., w błąd co do zamiaru zapłaty za nabytą nieruchomość

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

III. w okresie od marca 2002 r. do lipca 2011 r. w S., S., S. K. i Z. działając z góry powziętym zamiarem uniemożliwienia zaspokojenia wierzyciela i skutecznego przeprowadzenia egzekucji komorniczej z prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych(...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość, dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) w wyniku zbywania ww. prawa i nieruchomości wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w sytuacji grożącej mu niewypłacalności a także w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądowych -nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 14 marca 2003 r. w sprawie I Nc 28/03 egzekwowanych w toku postępowań egzekucyjnych wraz z wyrokami Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 25 października 2004 r. w sprawie V Gc 460/03, Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 27 listopada 2007 r. w sprawie V GC 44/07, Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 września 2010 r. w sprawie VIII GC 122/10 uszczuplał i udaremniał zaspokojenie swojego wierzyciela - PPHU (...) Sp.z o.o. i tak:

- w okresie od 12 marca 2002 r. do listopada 2006 r. S. i S. w sytuacji grożącej mu niewypłacalności a także wiedząc o zamiarze skierowania do Sądu pozwu o zapłatę przez PPHU (...) Sp. z o.o., po wystąpieniu ze spółki cywilnej (...) zbył na rzecz pozostałych współników - swojej córki J. M. (2) i I. S. prawo użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy

w S. prowadzi księgę wieczystą (...), w wyniku czego nastąpiło umorzenie z powodu bezskuteczności prowadzonych przeciwko niemu postępowań komorniczych Km 653/04, Km 35/06, Km 1224/06 i tym samym udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela PPHU (...). zo.o.

- w okresie od 09 maja 2007 r. do 12 maja 2008 r. w S. i S. jako dłużnik osobisty PPHU (...) Sp. z o.o. oraz Prezes zarządu (...) Sp. z o.o. zobowiązanej do znoszenia egzekucji wszczętej w sprawie Km 784/07 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słubicach w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 28/03 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze sygn. V GC 460/03 z majątku (...) Sp. z o.o. w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) zbył na rzecz (...) Sp. z o.o. w S. ww. składnik majątkowy za kwotę 8 052 167, 20 zł, obniżoną następnie do kwoty 3 350 000 zł, co skutkowało umorzeniem z powodu bezskuteczności egzekucji Km 784/07, wszczętej na wniosek PPHU (...) sp. z o.o. przeciwko J. M. (1), M. J. oraz (...) Sp. z o.o. i tym samym udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o.

- w okresie od 18 lutego 2009 r. do 26 maja 2011 r. w S. i S. jako dłużnik osobisty PPHU (...) Sp. z o.o. oraz osoba faktycznie zajmująca się prowadzeniem spraw (...) Sp. z o.o. w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 28/03 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. sygn.

V GC 44/07 z majątku (...) Sp. z o.o. w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu ze S. O. Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. zobowiązanej do znoszenia egzekucji prowadzonej przeciwko J. M. (1) i (...) Sp. z o.o. z ww. składnika majątkowego zbył na rzecz nowoutworzonej (...) Sp. z o.o.

w zamian za jej udziały prawo użytkowania wieczystego działek położonych

w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) co skutkowało niemożnością przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego

- w dniu 29 czerwca 2011 r. w Z. jako dłużnik osobisty PPHU (...) Sp. z o.o. oraz osoba faktycznie zajmująca się prowadzeniem spraw (...) Sp. z o.o. w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 28/03 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie sygn. VIII GC 122/10 z majątku (...) Sp. z o.o.

w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S.

o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu

z A. C., Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. zobowiązanej do znoszenia egzekucji prowadzonej przeciwko (...) Sp. z o.o. obciążył zagrożoną zajęciem nieruchomości ustanawiając hipotekę w kwocie 50.500.000,00 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. na prawie użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej i prawie własności budynku stanowiącego odrębną własność posadowionego na ww. nieruchomości gruntowej dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...)

- w dniu 18 lipca 2011 r. w K. jako dłużnik osobisty PPHU (...) Sp. z o.o. oraz osoba faktycznie zajmująca się prowadzeniem spraw (...) Sp. z o.o. w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 280/03 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie sygn. VIII GC 122/10 z majątku E. Sp.

z o.o. w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S.

o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość po zajęciu ww. nieruchomości przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słubicach K. G. w toku postępowania egzekucyjnego Km 1201/11 wspólnie i w porozumieniu z A. C., Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. zobowiązanej do znoszenia egzekucji prowadzonej przeciwko (...) Sp. z o.o. uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że ustanowił umowy cesji czynszów najmu zobowiązujące najemców zajętej nieruchomości: J. M., (...), (...) Sp.

z o.o., (...) Sp. z o.o., (...)Sp. j. do przekazywania należności na rzecz wierzyciela (...) Sp. z o.o. - (...) Banku (...) w B.- w wyniku czego należności te zostały usunięte spod zajęcia komorniczego

tj. o czyn z art. 300 § 1 kk w zb. z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 308 kk

S. O. został oskarżony o to, że:

IV. w czerwcu 2008 r. w S. i G. działając wspólnie i w porozumieniu ze J. M. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) Sp. z o.o. doprowadził L. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości poprzez sprzedaż spółce (...) Sp. z o.o. prawa użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego numerem geodezyjnym (...), dla którego Sąd Rejonowy w S. prowadził księgę wieczystą (...) za kwotę 2 400 000 zł wprowadzając L. K. w błąd co do zamiaru zapłaty za nabytą nieruchomość

tj. o czyn z art. 286 § 1 **kk w zw.** z art. 294 § 1 kk

V. w okresie od 01 lipca 2009 r. do 17 sierpnia 2009 r. w S. i w S. działając w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru udaremnienia zaspokojenia wierzycieli: L. K. jak również reprezentowanej przez nią spółki PPUH (...) Sp. z o.o. w zakresie należności

w kwocie 7217 zł zasądzonych na rzecz PPUH (...) Sp. z o.o. prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z 22.11.2007 r. w sprawie VII GC 44/07 i w celu udaremnienia wykonania tego orzeczenia będąc prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. i osobą uprawnioną do zajmowania się sprawami majątkowymi (...) Sp. z o.o. w sytuacji grożącej spółce niewypłacalności udaremniał zaspokojenie swojego wierzyciela —L. K. w ten sposób, że w dniu 01 lipca 2009 r. zbył (...) Sp. z o.o. za kwotę 549 000 zł składniki majątkowe (...) Sp. z o.o. nabyte na podstawie umowy z dnia 12.06.2008 r. od L. K. w postaci prawa użytkowania wieczystego gruntu obejmującego działki nr (...) powstałe w wyniku geodezyjnego podziału działki nr (...) wraz z własnością znajdujących się tam budynków, stanowiących odrębną własność dla którego to prawa Sąd Rejonowy

w S. prowadził księgę wieczystą (...), a następnie w dniu 17 sierpnia 2009 r. zbył (...) Sp. z o.o. zawiązanej 10 lipca 2009 r., której był udziałowcem jako osoba fizyczna składniki majątkowe zagrożone zajęciem w toku postępowania egzekucyjnego w postaci wszystkich posiadanych przez (...) Sp. z o.o. udziałów w (...) Sp. z o.o., co skutkowało umorzeniem prowadzonej przeciwko (...) Sp. z o.o. egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zielonej Górze pod. sygn. KM 1702/09 wszczętej z wniosku PPUH (...) o.o.

tj. o czyn z art. 300 § 1 kk w zb. z art. 300 § 2 w zw. art. 12 kk w zw. z art. 308 kk

VI. w okresie od 18 lutego 2009 r. do 26 maja 2011 r. w S. i S. wiedząc, że J. M. (1) jest dłużnik osobisty PPHU (...) Sp. z o.o. i działając

z nim wspólnie i w porozumieniu w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 28/03 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. sygn. V GC 44/07 z majątku (...) Sp. z o.o. w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. zobowiązanej do znoszenia egzekucji prowadzonej przeciwko J. M. (1) i (...) Sp. z o.o. z ww. składnika majątkowego uszczuplił zaspokojenie wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o. zbył na rzecz nowoutworzonej (...) Sp. z o.o. w zamian za jej udziały prawo użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) co skutkowało niemożnością przeprowadzenia skutecznego postępowania egzekucyjnego

tj. o czyn z art. 300 § 2 w zw. art. 12 kk w zw. z art. 308 kk

A. M. (1) została oskarżona o to, że:

VII. w okresie od czerwca do lipca 2011 r. w Z., K. i S. wiedząc że J. M. (1) jest dłużnikiem osobistym PPUH (...) Sp. z o.o.

i działając z nim wspólnie i w porozumieniu w celu udaremnienia nakazu zapłaty

o wydanego w sprawie I Nc 28/03 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie sygn. VIII GC 122/10 z majątku (...) Sp. z o.o. w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. zobowiązanej do znoszenia egzekucji prowadzonej przeciwko J. M. (1) i (...) Sp. z o.o. z ww. składnika majątkowego uszczupliła zaspokojenie wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że:

- w dniu 29 czerwca 2011 r. obciążyla zagrożoną zajęciem nieruchomość ustanawiając hipotekę w kwocie 50.500.000,00 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. na prawie użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej i prawie własności budynku stanowiącego odrębną własność posadowionego na nieruchomości gruntowej dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...)

- w dniu 18 lipca 2011 r. po zajęciu ww. obciążonej nieruchomości przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słubicach K. G. w toku postępowania egzekucyjnego Km 1201/11 prowadzonego przeciwko J. M. (1), M. J. i (...) Sp. z o.o. jako zarządca zajętej nieruchomości zawarła umowy cesji czynszów najmu zobowiązujące najemców zajętej nieruchomości: (...), (...), (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. j. do przekazywania całości należności na rzecz wierzyciela (...) Sp. z o.o. - (...) Banku (...)

w B. - z tytułu zaciągniętego kredytu obrotowego w wyniku czego należności te zostały usunięte spod zajęcia i nie zostały przeznaczone na cele wskazane w art. 940

i 941 kpc

tj. o czyn z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 308 kk

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2016 r., sygn. akt II K 187/14, Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp.:

I. oskarżonego J. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego

w pkt I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 294 § 1 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności

II. oskarżonego J. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego

w pkt II części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą w opisie czynu, że zamiast kwoty 2.400.00 zł przyjmuje kwotę 2.440.000 zł i za to na podstawie art. 294 § 1 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności

III. oskarżonego J. M. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 12 marca 2002 r. do 18 lipca 2011 r. w S., S., S. K.

i Z. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udaremnienia bądź uszczuplenia zaspokojenia swojego wierzyciela i skutecznego przeprowadzenia egzekucji komorniczej z prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość, dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) w wyniku zbywania ww. prawa i nieruchomości wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w sytuacji grożącej mu niewypłacalności, a także w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądowych -nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 14 marca 2003 r.

w sprawie I Nc 28/03 egzekwowanych w toku postępowań egzekucyjnych wraz

z wyrokami Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 25 października 2004 r.

w sprawie V Gc 460/03, Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 27 listopada 2007 r. w sprawie V GC 44/07, Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 września 2010 r. w sprawie VIII GC 122/10 uszczuplał bądź udaremniał zaspokojenie swojego wierzyciela - PPHU (...) Sp. z o.o. i tak:

1. w okresie od 12 marca 2002 r. do listopada 2006 r. S. i S. w sytuacji grożącej mu niewypłacalności a także wiedząc o zamiarze skierowania do Sądu pozwu o zapłatę przez PPHU (...) Sp. z o.o., po wystąpieniu ze spółki cywilnej (...) zbył na rzecz pozostałych wspólników - swojej córki J. M. (2) i I. S. prawo użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...), w wyniku czego nastąpiło umorzenie z powodu bezskuteczności prowadzonych przeciwko niemu postępowań komorniczych Km 653/04, Km 35/06, Km 1224/06 i tym samym udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o.

2. w okresie od 09 maja 2007 r. do 12 maja 2008 r. w S. i S. jako dłużnik osobisty PPHU (...) Sp. z o.o. oraz Prezes zarządu (...) Sp. z o.o. zobowiązanej do znoszenia egzekucji wszczętej w sprawie Km 784/07 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słubicach w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 28/03 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze sygn. V GC 460/03 z majątku (...) Sp. z o.o. w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) zbył na rzecz (...) Sp. z o.o. w S. ww. składnik majątkowy za kwotę 8 052 167, 20 zł, obniżoną następnie do kwoty 3 350 000 zł, co skutkowało umorzeniem z powodu bezskuteczności egzekucji Km 784/07, wszczętej na wniosek PPHU (...) sp. z o.o. przeciwko J. M. (1), M. J. oraz (...) Sp. z o.o. i tym samym udaremnił zaspokojenie swojego wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o.

3. w okresie od 18 lutego 2009 r. do 26 maja 2011 r. w S. i S. jako dłużnik osobisty PPHU (...) Sp. z o.o. oraz osoba faktycznie zajmująca się prowadzeniem spraw majątkowych (...) Sp. z o.o. w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 28/03 Sądu Okręgowego w G. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w G. sygn. V GC 44/07 z majątku (...) Sp. z o.o. w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu ze S. O. Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. zobowiązanej do znoszenia egzekucji prowadzonej przeciwko J. M. (1) i (...) Sp. z o.o. z ww. składnika majątkowego zbył na rzecz nowoutworzonej (...) Sp. z o.o. w zamian za jej udziały prawo użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) co skutkowało niemożnością przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego

4. w dniu 29 czerwca 2011 r. w Z. jako dłużnik osobisty PPHU (...) Sp. z o.o. oraz osoba faktycznie zajmująca się prowadzeniem spraw majątkowych (...) Sp. z o.o. w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 28/03 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie sygn. VIII GC 122/10 z majątku (...) Sp. z o.o. w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość usiłował uszczuplić zaspokojenie swojego wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu z A. C. obecnie M. M., Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. zobowiązanej do znoszenia egzekucji prowadzonej przeciwko J. M. (1) i (...) Sp. z o.o., obciążył zagrożoną zajęciem nieruchomości ustanawiając hipotekę w kwocie 50.500.000,00 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. na prawie użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej i prawie własności budynku stanowiącego odrębną własność posadowionego na w/w nieruchomości gruntowej dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na to, że hipoteka została wykreślona,

5. w dniu 18 lipca 2011 r. w K. jako dłużnik osobisty PPHU (...) Sp. z o.o. oraz osoba faktycznie zajmująca się prowadzeniem spraw majątkowych (...) Sp. z o.o. w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 280/03 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie sygn. VIII GC 122/10 z majątku (...) Sp. z o.o. w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość po zajęciu w/w nieruchomości przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słubicach K. G. w toku postępowania

egzekucyjnego Km 1201/11 wspólnie i w porozumieniu z A. C. obecnie M. M., Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. zobowiązanej do znoszenia egzekucji prowadzonej przeciwko J. M. (1) i (...) Sp. z o.o. uszczuplił zaspokojenie swojego wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o. przez to, że zbył składniki majątku w ten sposób, iż ustanowił umowy cesji czynszów najmu zobowiązujące najemców zajętej nieruchomości:(...), (...), (...) Sp. z o.o., (...) Sp. o.o., (...) Sp. j. do przekazywania należności na rzecz wierzyciela (...) Sp. z o.o. - (...) Banku (...) w B., w wyniku czego należności te zostały usunięte spod zajęcia komorniczego,

tj. czynu z art. 300 § 1 kk w zw. z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 308 kk i za to na podstawie art. 300 § 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

IV. na podstawie art. 85 § 1, 2 kk, art. 86 § 1 kk orzeczone w pkt I, II, III wyroku wobec oskarżonego J. M. (1) kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

V. oskarżonego S. O. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku z tą tylko zmianą w opisie czynu oraz w kwalifikacji prawnej czynu, iż przyjmuje zamiast kwoty 2.400.000 zł kwotę 2.440.000 zł oraz przyjmuje, że czyn wyczerpuje znamiona art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 par.1 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r. i za to na podstawie art. 294 § 1 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

VI. orzekając w granicach zarzutu z pkt V i VI części wstępnej wyroku oskarżonego S. O. uznał za winnego tego, że:

1. w okresie od 01 lipca 2009 r. do 17 sierpnia 2009 r. w S. i w S. działając w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru udaremnienia zaspokojenia wierzycieli: L. K. jak również reprezentowanej przez nią spółki PPUH (...) Sp. z o.o. w zakresie należności

w kwocie 7217 zł zasądzonych na rzecz PPUH (...) Sp. z o.o. prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z 22.11.2007 r. w sprawie VII GC 44/07 i w celu udaremnienia wykonania tego orzeczenia będąc prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. i osobą uprawnioną do zajmowania się sprawami majątkowymi (...) Sp. z o.o. w sytuacji grożącej spółce niewypłacalności udaremniał zaspokojenie swojego wierzyciela — L. K. w ten sposób, że w dniu 01 lipca 2009 r. zbył (...) sp. z o.o. za kwotę 549 000 zł składniki majątkowe (...) Sp. z o.o. nabyte na podstawie umowy z dnia 12.06.2008r. od L. K. w postaci prawa użytkowania wieczystego gruntu obejmującego działki nr (...) powstałe w wyniku geodezyjnego podziału działki nr (...) wraz z własnością znajdujących się tam budynków, stanowiących odrębną własność dla którego to prawa Sąd Rejonowy

w S. prowadził księgę wieczystą (...), a następnie w dniu 17 sierpnia 2009 r. zbył (...) Sp. z o.o. zawiązanej 10 lipca 2009 r., której był udziałowcem jako osoba fizyczna składniki majątkowe zagrożone zajęciem w toku postępowania egzekucyjnego w postaci wszystkich posiadanych przez (...) Sp. z o.o. udziałów w (...) Sp. z o.o., co skutkowało umorzeniem prowadzonej przeciwko (...) Sp. z o.o. egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zielonej Górze pod. sygn. KM 1702/09 wszczętej z wniosku PPUH (...) Sp. z o.o., tj. czynu z art. 300 § 2 kk

w zw. art. 12 kk w zw. z art. 308 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r.

2. w okresie od 18 lutego 2009 r. do 26 maja 2011 r. w S. i S. wiedząc, że J. M. (1) jest dłużnikiem osobistym PPHU (...) Sp. z o.o.

i działając z nim wspólnie i w porozumieniu w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 28/03 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. sygn.

V GC 44/07 z majątku (...) Sp. z o.o. w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. zobowiązanej do znoszenia egzekucji prowadzonej przeciwko

J. M. (1) i (...) Sp. z o.o. z ww. składnika majątkowego uszczuplił zaspokojenie wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o. zbył na rzecz nowoutworzonej (...) Sp. z o.o. w zamian za jej udziały prawo użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) co skutkowało niemożnością przeprowadzenia skutecznego postępowania egzekucyjnego, tj. czynu z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 308 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r.,

- przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r. i za to na podstawie art. 300 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

VII. na podstawie art. 85 kk, art. 91 § 2 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r. orzeczone w pkt V, VI wyroku wobec oskarżonego S. O. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności

VIII. na podstawie art. 69 § 1, 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego S. O. na okres próby 4 (czterech) lat, a na podstawie art. 72 § 2 kk w zw. z art. 49 § 1 kk w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r. zobowiązał tego oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej

IX. oskarżoną A. M. (1) uznał za winną tego, że w okresie od czerwca do lipca 2011 r. w Z., K. i S. wiedząc, że J. M. (1) jest dłużnikiem osobistym PPUH (...) Sp. z o.o. i działając

z nim wspólnie i w porozumieniu w celu udaremnienia nakazu zapłaty o wydanego w sprawie I Nc 28/03 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie sygn. VIII GC 122/10 z majątku (...) Sp. z o.o. w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...) jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. zobowiązanej do znoszenia egzekucji prowadzonej przeciwko J. M. (1) i (...) Sp. z o.o. z ww. składnika majątkowego usiłowała uszczuplić bądź uszczupliła zaspokojenie wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że:

- w dniu 29 czerwca 2011 r. w Z. wiedząc, że J. M. (1) jako dłużnik osobisty PPHU (...) Sp. z o.o. oraz osoba faktycznie zajmująca się prowadzeniem spraw majątkowych (...) Sp. z o.o. w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 28/03 Sądu Okręgowego

w Gorzowie Wlkp. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie sygn. VIII GC 122/10 z majątku (...) Sp. z o.o. w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość usiłowała uszczuplić zaspokojenie wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. (1) obciążyla zagrożoną zajęciem nieruchomości ustanawiając hipotekę w kwocie 50.500.000,00 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. na prawie użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej i prawie własności budynku stanowiącego odrębną własność posadowionego na w/w nieruchomości gruntowej, dla których Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na to, że hipoteka została wykreślona,

- w dniu 18 lipca 2011 r. w K. i S. wiedząc, że J. M. (1) jest dłużnikiem osobistym PPHU (...) sp. z o.o. oraz osobą faktycznie zajmująca się prowadzeniem spraw majątkowych (...) Sp. z o.o. w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty wydanego w sprawie I Nc 280/03 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. egzekwowanego na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie sygn. VIII GC 122/10 z majątku (...) Sp. z o.o.

w postaci prawa użytkowania wieczystego działek położonych w S. o numerach ewidencyjnych (...) oraz budynku stanowiącego odrębną nieruchomość po zajęciu w/w nieruchomości przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) K. G. w toku postępowania egzekucyjnego Km 1201/11 działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. (1) uszczupliła zaspokojenie wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o. przez to, że zbyła składniki majątku w ten sposób, iż jako zarządcza zajętej nieruchomości ustanowiła umowy cesji czynszów najmu

zobowiązujące najemców zajętej nieruchomości: (...), (...), (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...)Sp. j. do przekazywania należności na rzecz wierzyciela (...) Sp. z o.o. - (...) Banku (...) w B., w wyniku czego należności te zostały usunięte spod zajęcia komorniczego i nie zostały przeznaczone na cele wskazane w art. 940 i 941 kpc,

tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zw. z art. 308 kk i za to na podstawie art. 300 § 2 kk wymierzył jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

X. na podstawie art. 69 § 1, 2 kk, art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonej A. M. (1) na okres próby 2 (dwóch) lat, a na podstawie art. 72 § 2 kk w zw. z art. 43a par. 1 kk orzekł wobec tej oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 3.000 zł (trzy tysiące złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej

XI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. G. kwotę 4.132,80 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu

XII. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk zasądził od wszystkich trzech oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe po 1/3 części i wymierzył im następujące opłaty sądowe:

- oskarżonemu J. M. (1) w kwocie 400 zł,

- oskarżonemu S. O. w kwocie 300 zł,

- oskarżonej A. M. (1) w kwocie 180 zł.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości w stosunku do oskarżonego J. M. (1) jego obrońca, zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony J. M. (1) dokonując zakupu prawa użytkowania wieczystego nieruchomości od PPHU (...) z o.o., w dniu 13.8.2001 r. wprowadził w błąd L. K. co do zamiaru zapłaty, podczas gdy Sąd zamiar bezpośredni, kierunkowy po stronie oskarżonego, domniemywa wyłącznie z faktu braku zapłaty, w sytuacji kiedy zebrany materiał dowodowy nie wskazuje, że w dacie zawierania czynności prawnej sytuacja majątkowa J. M. (1) uzasadniała twierdzenie, że spółka cywilna J. M. (1) i M. J. nie zapłaciła za przedmiotową nieruchomość, a cena miała być uiszczona m. in. z kredytu, którego bank J. M. (1) nie udzielił, o czym zresztą Ł. wiedziała, a co znalazło odzwierciedlenie w umowie, która przewidywała płatność w ratach;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony J. M. (1) w czerwcu 2008 r. wprowadził w błąd L. K. co do zamiaru zapłaty za nieruchomość zakupywaną przez (...) Sp. z o.o., której to spółki oskarżony J. M. (1) nie reprezentował, podczas gdy należność za nieruchomość (...) Sp. z o.o. miała uiścić m.in. poprzez spłatę zobowiązań L. K. w stosunku do Urzędu Miasta co uczyniła; cena miała być uiszczona w ratach po uzyskaniu kredytu przez spółkę, co mogło być dokonane w przypadku wykreślenia z księgi wieczystej przedmiotowej nieruchomości wszelkich obciążeń i hipotek, do czego zobowiązana była sprzedająca; a nadto L. K. wprowadziła w błąd nabywcę co do stanu nieruchomości, ukrywając wady, doszło do obniżenia ceny w postępowaniu

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, a w konsekwencji ciąg tych czynności i zdarzeń cywilnoprawnych nie daje możliwości przypisania J. M. (1) działania z góry powziętym, kierunkowym zamiaru wprowadzenia w błąd sprzedawcy co do zamiaru zapłaty przez (...) sp. z o.o. ceny za nieruchomość;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony J. M. (1) w zakresie czynności opisanych w pkt III.3-5 wyroku był osobą zajmującą się faktycznie prowadzeniem spraw spółek (...) i (...), podczas gdy Sąd przyjmuje, że osobami reprezentującymi te spółki byli odpowiednio S. O. i A. M. (1), a Sąd nie dysponuje wiedzą co do okoliczności i roli oskarżonego J. M. (1) w zakresie zawarcia umów

w postaci „zbycia” na rzecz (...) sp. z o.o. nieruchomości poprzez wniesieniu jej do nowo tworzonej spółki, zawarcia umów cesji wierzytelności przez A. M. (1), czy obciążenia nieruchomości hipoteką;

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony J. M. (1) w zakresie czynów opisanych w pkt III wyroku działał z zamiarem uszczuplenia lub udaremnienia zaspokojenia swojego wierzyciela PPHU (...) sp. z o.o., podczas gdy brak jest okoliczności potwierdzających, aby w chwili dokonywania określonych czynności prawnych, w tym przez osoby trzecie (również osoby prawne), J. M. (1) miał mieć taki zamiar, a Sąd do takiego wniosku dochodzi jedynie w oparciu o fakt, iż do chwili obecnej wierzyciele nie uzyskali pełnego zaspokojenia;

5) naruszenie prawa materialnego tj. art 300 § 2 k.k. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że złożenie oświadczenia woli o ustanowieniu hipoteki zabezpieczającej wierzytelność, która jeszcze nie powstała wypełnia znamiona czasownikowe pojęcia „obciążenia”, podczas gdy 1) hipoteka powstaje dopiero w chwili wpisu do księgi wieczystej, a tym samym do ewentualnego obciążenia konieczne jest złożenie wniosku o wpis do księgi wieczystej, 2) a samo złożenie oświadczenia woli o ustanowieniu hipoteki i nawet jej wpisanie do księgi wieczystej nie wpływa na wartość nieruchomości, w przypadku gdy wierzytelność, którą zabezpiecza hipoteka nie powstanie albo jest na tyle niska, że nie wpłynie na możliwość pełnego zaspokojenia wierzyciela;

6) naruszenie prawa materialnego tj. art 300 § 2 k.k. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że wniesienie aportem do nowotworzonej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nieruchomości stanowi zbycie w rozumieniu art 300 § 2 k.k., a nadto, że prowadzi do uszczuplenia lub udaremnienia zaspokojenia wierzyciela, podczas gdy w zamian za zbytą nieruchomość podmiot wnoszący aport uzyskuje udziały w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością;

7) naruszenie prawa materialnego przez niezastosowanie art. 58 § 1 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 180 ustawy z dnia 27.6.1934 r. Kodeks Handlowy (KH) w zw. z art. 535 § 1 k.c. w zw. z art 17 § 1 ustawy Kodeks spółek handlowych (dalej: KSH) w z w. z art. 228 KSH i pominięcie faktu, że czynność prawna niezgodna z prawem jest nieważna, a w konsekwencji zbycie nieruchomości o których mowa w pkt I i II części wstępnej wyroku było nieważne z mocy prawa na skutek zdarzeń faktycznych

i prawnych mających miejsce jeszcze przed ich dokonaniem, a nabywcy stali się użytkownikami wieczystymi, jedynie z uwagi na skutki prawne wynikające

z instytucji rękojmi publicznej wiary ksiąg wieczystych (art. 5 UKWH), albowiem: A. L. (2) nie zbył na rzecz L. K. swoich udziałów w spółce PPHU (...) w dniu 28.5.1999 r., a tym samym ta nie stała się właścicielką wszystkich udziałów w tej Spółce; jej wybór na Prezesa Zarządu był nieważny; L. K. nie mogła wyrazić w imieniu Zgromadzenia Wspólników PPHU (...) Sp. z o.o. zgody na zbycie użytkowania wieczystego nieruchomości,

o której mowa w pkt I części wstępnej wyroku na rzecz J. M. (1) i M. J., i zgody na zbycie użytkowania wieczystego nieruchomości, o której mowa w pkt II części wstępnej wyroku przez PPHU (...) Sp. z o.o. na rzecz samej siebie i dalej przez Ł. K. (1) na rzecz (...) Sp. z o.o., a w konsekwencji czynności prawne opisane w pkt I i II części wstępnej wyroku były nieważne, ale powodowały nabycie użytkowania wieczystego w sposób pierwotny, a tym samym czyny te nie wypełniały znamion z art. 300 § 2 k.k.;

8) naruszenie prawa materialnego tj. art. 300 § 2 k.k. poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że zawarcie umowy cesji czynszu najmu, zajętej w postępowaniu egzekucyjnym nieruchomości, zawartej z zastrzeżeniem warunku, który nie został spełniony wypełnia znamiona czasownikowe pojęcia „zbycia składnika majątkowego”, podczas gdy umowa rozporządzająca prawem, która nie wywiera skutku prawnego, z uwagi na nie wypełnienie warunku zawieszającego, nie wypełnia znamion pojęcia „zbycia”; podobnie jak czynność faktyczna polegająca na poinformowaniu najemcy o konieczności przelania pieniędzy na rachunek bankowy dłużnika w sytuacji kiedy brak jest ku temu podstawy prawnej, nie wypełnia znamienia czasownikowego „zbycia”, o którym mowa w art 300 § 2 k.k.;

9) naruszenie prawa materialnego tj. art. 20 i 21 § 1 k.k. przez ich niezastosowanie

i przypisanie J. M. (1) przestępstw popełnionych według Sądu wspólnie i w porozumieniu ze S. O. i A. M. (1), z pominięciem okoliczności indywidualnych dla poszczególnych sprawców, takich jak czynności i działania faktyczne, wiedza, zamiar, stopień winy;

10) naruszenie prawa materialnego tj. art. 300 § 2 k.k. poprzez jego zastosowanie i pominięcie, iż PPHU (...) o.o. zostanie całkowicie zaspokojona w prowadzonym postępowaniu upadłościowym (...) Sp. z o.o.

11) obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:

1. art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nie odniesienie się, w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, do wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów i ujawnionych okoliczności, brak oceny dowodów sprzecznych i brak wyjaśnienia dlaczego jednym dowodom Sąd daje wiarę, a innym nie; brak pełnego ustalenia faktów mających istotne znaczenie w sprawie; brak wyjaśnienia rozbieżności w zeznaniach L. K. oraz A. L. (2) składanych w innych postępowaniach; brak rozważań w zakresie skutków prawnych określonych czynności prawnych na gruncie cywilnym, w szczególności czynności prawnych polegających na:

– rozporządzeniach udziałami w spółce PPHU (...) z o.o. przez A. L. (2) w dniu 28.5.1999 r.,

– podejmowaniem uchwał w zakresie powołania L. K. na stanowisko Prezesa Zarządu PPHU (...) Sp. z o.o.,

– wyrażenia przez Ł. K. (1) jako jedynego wspólnika (Zgromadzenie Wspólników PPHU (...) sp. z o.o.) zgody na zbycie nieruchomości opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku,

– pominięcie, że obie te czynności były nieważne;

- pominięcie rozważań co do skuteczności umów cesji zawartych w dniu 18.7.2011 r. pod warunkiem zawieszającym;

2. art. 8 § 1 k.p.k. poprzez oparcie się przez Sąd I instancji, przy ustalaniu stanu faktycznego, na rozstrzygnięciach innych sądów, w sprawach w których zapadły rozstrzygnięcia które nie były orzeczeniami kształtującymi prawo lub stosunek prawny; brak samodzielnych ustaleń m.in. w zakresie ważności czynności prawnych takich jak:

- umowa zbycia udziałów PPHU (...) Sp. z o.o. przez A. L. (2) na rzecz L. K. w dniu 28.5.1999 r.
- uchwała Zgromadzenia Wspólników podjęta wyłącznie przez L. K. w sprawie wyrażenia zgody na zbycie obu nieruchomości (jednej na rzecz J. M. (1), a drugiej na rzecz L. K., która następnie zbyła ją do (...) Sp. z o.o.)

3. art. 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. art. 410 k.p.k. w zw. z art 8 § 1 poprzez ocenę dowodów w całości podporządkowaną wydanemu orzeczeniu; brak samodzielnych ustaleń w zakresie faktów i zdarzeń prawnych,

a opieranie się na ustaleniach innych sądów, choć te nie kształtowały prawa lub stosunków prawnych; pominięcie przy wydawaniu rozstrzygnięcia szeregu dowodów i okoliczności ujawnionych w toku postępowania (np. zeznań św. B. W.); rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego J. M. (1), chociażby wynikających z rozbieżności w zeznaniach składanych przez A. L. (2), w tym postępowaniu oraz we wcześniejszych sprawach cywilnych i karnych przeciwko L. K., sprzeczności w zeznaniach L. K., sprzeczności lub co najmniej wątpliwości np. w zakresie zasad rozliczeń za nieruchomości, o których mowa w pkt I i II części wstępnej orzeczenia.

Tak zarzucając, obrońca oskarżonego J. M. (1) wniósł o uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelację wniósł obrońca oskarżonej A. M. (1), który powyższy wyrok zaskarżając w całości, zarzucił:

1) naruszenie prawa materialnego poprzez nie zastosowanie art. 202 § 1 ustawy Kodeks spółek handlowych (dalej: KSH) i przyjęcie, iż w lipcu 2011 r. oskarżona A. M. (1) pełniła funkcję członka Zarządu (...) sp. z o.o., mimo że jej mandat wygasł w dniu 30.6.2011 r. tj. w dniu odbycia Zgromadzenia Wspólników (...) sp. z o.o. zatwierdzającego sprawozdanie za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu przez oskarżoną;

2) naruszenie prawa materialnego tj. art 300 § 2 kk poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że ustanowienie hipoteki zabezpieczającej wierzytelność, która jeszcze nie powstała wypełnia znamiona czasownikowe pojęcia „obciążenia”, podczas gdy hipoteka powstaje, a tym samym wywiera skutek prawny, dopiero w chwili wpisu do księgi wieczystej (art. 67 ustawy o Księgach wieczystych i hipotece - dalej jako: UKWH), a samo ustanowienie hipoteki nie wpływa na wartość nieruchomości, w przypadku gdy wierzytelność, którą zabezpiecza nie powstanie albo jest na tyle niska, że nie spowoduje braku możliwości pełnego zaspokojenia wierzyciela;

3) naruszenie prawa materialnego tj. art. 300 § 2 k.k. poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że zawarcie umowy cesji czynszu najmu, zajętej w postępowaniu egzekucyjnym nieruchomości, zawartej z zastrzeżeniem warunku, który nie został spełniony wypełnia znamiona czasownikowe pojęcia „zbycia składnika majątkowego”, podczas gdy umowa rozporządzająca prawem, która nie wywiera skutku prawnego, z uwagi na nie wypełnienie warunku określonego w umowie, nie wypełnia znamion pojęcia „zbycia”; podobnie jak czynność faktyczna polegająca na poinformowaniu najemcy o konieczności przelania pieniędzy na rachunek bankowy dłużnika w sytuacji kiedy brak jest ku temu podstawy prawnej, również nie wypełnia znamienia czasownikowego „zbycia” o którym mowa w art 300 § 2 k.k.,

4) naruszenie prawa materialnego tj. art. 20 i 21 § 1 k.k. przez ich niezastosowanie i przyjęcie że okoliczności uzasadniające przypisanie J. M. (1) przestępstw popełnionych według Sądu wspólnie i w porozumieniu z oskarżoną mają znajdować wprost bezpośrednio zastosowanie do odpowiedzialności karnej oskarżonej A. M. (1), z pominięciem takich okoliczności, jak wiedza, zamiar, stopień winy, okoliczności wyłączające odpowiedzialność;

5) obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:

– art. 424§1 k.p.k. poprzez nie odniesienie się, w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, do wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów i ujawnionych okoliczności, brak oceny dowodów sprzecznych i brak wyjaśnienia dlaczego jednym dowodom Sąd daje wiarę, a innym nie; brak pełnego ustalenia faktów mających istotne znaczenie w sprawie, brak rozważań w zakresie skutków prawnych określonych czynności prawnych na gruncie cywilnym; uproszczone przyjęcie, że rozważania dotyczące innego oskarżonego dotyczą również oskarżonej A. M. (1),

– art. 2 k.p.k. w zw. z art. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy wydawaniu rozstrzygnięcia szeregu okoliczności ujawnionych w toku postępowania oraz nie wyjaśnienie okoliczności i zdarzeń cywilnoprawnych mających znaczenie dla wydanego wyroku, w szczególności skutków prawnych określonych czynności prawnych, których dokonanie miało spowodować wypełnienie przez oskarżaną A. M. (1) znamion przypisanego jej przestępstwa,

– art. 7 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. w zw. z art 8 § 1 poprzez ocenę dowodów w całości podporządkowaną wydanemu orzeczeniu, brak samodzielnych ustaleń w zakresie faktów i odwołanie się do i rozstrzygnięcie wszelkich nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej A. M. (1)

6) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z J. M. (1), z góry ustalonym podziałem ról, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżona była osobą, która, pojawiała się wyłącznie wtedy kiedy trzeba było podpisać jakieś dokumenty, natomiast nie brała udziału w jakichkolwiek ustaleniach, negocjacjach, czy rozmowach w szczególności z (...) sp. z o.o., czy (...) Bankiem (...) w K., a tym samym jej zakres wiedzy jest niepełny,

7) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że umowa (...) sp. z o.o. z (...) sp. z o.o. nie przewidywała ustanowienia zabezpieczenia roszczeń wykonawcy,

podczas gdy zabezpieczenie takie przewidziane było w zawartym w tym samym dniu (tj. 28.6.2011 r.) porozumieniu pomiędzy tymi Spółkami, z uwagi na brak zabezpieczenia finansowania na budowę centrum handlowego.

Tak zarzucając, obrońca oskarżonej wniósł o u niewinnienie oskarżonej A. M. (1) od przypisanych jej czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego S. O., zarzucając:

1) naruszenie prawa materialnego tj. art. 300 § 2 k.k. poprzez jego zastosowanie i pominięcie, iż PPHU (...) Sp. z o.o. i L. K. zostanie całkowicie zaspokojona w prowadzonym postępowaniu upadłościowym (...) Sp. z o.o., a tym samym nie doszło do wypełnienia przez oskarżonego S. O. znamion przestępstwa, albowiem w konsekwencji jakichkolwiek zachowań nie doszło do uszczuplenia, czy udaremnienia zaspokojenia wierzycieli;

2) naruszenie prawa materialnego tj. art. 300 § 2 k.k. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że wniesienie aportem do nowo tworzonej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nieruchomości stanowi „zbycie” w rozumieniu art 300 § 2 k.k.;

3) naruszenie prawa materialnego tj. art. 20 i 21 § 1 k.k. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, że okoliczności uzasadniające przypisanie J. M. (1) sprawstwa co do przestępstw, które według Sądu zostały popełnione wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym S. O., znajdują bezpośrednie zastosowanie do odpowiedzialności karnej oskarżonego S. O.,

z pominięciem takich okoliczności, jak wiedza, zamiar, stopień winy, okoliczności wyłączające odpowiedzialność;

4) obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:

– art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nie odniesienie się, w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, do wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów i ujawnionych okoliczności; brak oceny dowodów sprzecznych i brak wyjaśnienia dlaczego jednym dowodom Sąd daje wiarę, a innym nie; brak pełnego ustalenia faktów mających istotne znaczenie w sprawie; brak wyjaśnienia rozbieżności w zeznaniach L. K. oraz A. L. (2) składanych do innych postępowań; uproszczone przyjęcie, że rozważania dotyczące oskarżonego J. M. (1) dotyczą również oskarżonego S. O.;

– art. 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., art. 8 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez ocenę dowodów w całości podporządkowaną wydanemu orzeczeniu; pominięcie przy wydawaniu rozstrzygnięcia szeregu dowodów i okoliczności ujawnionych w toku postępowania (np. zeznań św. B. W.); brak samodzielnych ustaleń co do faktów i przyjmowanie za własne ustaleń przyjętych przez sądy w innych postępowaniach; rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego S. O., chociażby rozbieżności wynikających z pominiętych zeznań św. B. W., zeznań składanych przez A. L. (2),

w tym we wcześniejszych sprawach cywilnych i karnych prowadzonych przez tego świadka przeciwkoŁ., sprzeczności w zeznaniach L. K., sprzeczności lub co najmniej zasadniczych, nie dających się usunąć wątpliwości np. w zakresie zasad rozliczeń za nieruchomość - hotel,

a w konsekwencji:

5) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony S. O. działał wspólnie i w porozumieniu z J. M. (1), z góry ustalonym zamiarem i podziałem ról, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony S. O. był osobą, która pojawiała się wyłącznie wtedy kiedy trzeba było podpisać jakieś dokumenty, natomiast nie brał udziału w jakichkolwiek ustaleniach, negocjacjach, czy rozmowach, w szczególności w sprawie zakupu hotelu z L. K., która oskarżonego S. O. określa mianem pionka, a tym samym zakres jego wiedzy był niepełny i nie dawał podstaw do przypisania mu winy;

6) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony S. O.

w czerwcu 2008 r. wprowadził w błąd Ł. K. (1) co do zamiaru zapłaty za nieruchomości zakupywaną na rzecz (...) Sp. z o.o., w sytuacji kiedy to oskarżony poznał Ł. K. (1) dopiero przy podpisaniu aktu notarialnego - umowy sprzedaży, nie brał udziału w negocjacjach i rozmowach, a z ustaleń, o których się dowiedział przy podpisaniu umowy wynikało, że należność za nieruchomości (...) Sp. z o.o. miała uiszczyć poprzez spłatę zobowiązań Ł. K.

w stosunku do Urzędu Miasta, co zostało zresztą spełnione, a reszta ceny miała być uiszczona w ratach po uzyskaniu kredytu przez spółkę, co mogło być dokonane

w przypadku wykreślenia z księgi wieczystej przedmiotowej nieruchomości wszelkich obciążeń i hipotek, do czego zobowiązana była Ł. K.; a nadto Ł. K. wprowadziła w błąd nabywcę co do stanu nieruchomości, ukrywając wady, doszło do obniżenia ceny w postępowaniu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, a w konsekwencji okoliczności te, stan wiedzy oskarżonego S. O. nie dają możliwości przypisania mu działania z góry powziętym, kierunkowym zamiarem wprowadzenia w błąd sprzedawcy co do zamiaru zapłaty przez (...) Sp. z o.o. ceny za nieruchomości;

7) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony S. O.

w zakresie czynów opisanych w pkt VI wyroku działał z zamiarem uszczuplenia lub udaremnienia zaspokojenia wierzyciela (...) Sp. o.o. - Ł. K. oraz wierzyciela J. M. (1) - PPHU (...) Sp. z o.o., podczas gdy brak jest okoliczności potwierdzających, aby w chwili dokonywania określonych czynności prawnych S. O. działał z takim założeniem, w sytuacji kiedy np. wniesienie aportem nieruchomości do nowo tworzonej spółki w zamian za udziały spowodowało się do uzyskania przez (...) w zamian za nieruchomości udziałów (...) Sp. z o.o., nowa spółka została powołana celem prowadzenia rozbudowy galerii handlowej jako spółka celowa, a obecnie wierzyciele (...) i J. M. (1) zostaną w pełni zaspokojeni w postępowaniu upadłościowym (...) Sp. z o.o.

Tak zarzucając, skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego S. O. od przypisanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Prokuratury Okręgowej

w Gorzowie Wlkp., który zaskarżył go w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonych J. M. (1), S. O. i A. M. (1). Skarżonemu wyrokowi zarzucił:

– obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 46 § 1 kk poprzez jego błędne niezastosowanie polegające na nieorzeczeniu obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej PPHU (...) Sp. z o.o. przez J. M. (1), S. O. i A. M. (1) w sytuacji, kiedy orzeczenie takiego środka jest obligatoryjne w przypadku złożenia wniosku przez podmiot uprawniony;

– obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 415 § 1 kpk polegającą na uznaniu, że roszczenia wynikające z popełnienia przestępstw przypisanych J. M. (1), A. M. (1) i S. O. w całości są przedmiotem odrębnego postępowania o sygn. V GU 10/13, tj. postępowania upadłościowego (...) Sp. z o.o., co w ocenie Sądu powoduje niemożność wydania orzeczenia zobowiązującego oskarżonych do naprawienia szkody pomimo złożenia wniosku przez uprawniony podmiot, w sytuacji gdy dla zastosowania klauzuli antykumulacyjnej wskazanej w przytoczonym powyżej przepisie wymagana jest tożsamość przedmiotowo-podmiotowa roszczenia wynikającego z popełnienia przestępstwa z roszczeniem, co do którego prowadzone jest odrębne postępowanie, co nie ma miejsca w przedmiotowej sprawie;

– rażąco niewspółmierność kary poprzez niesłuszne niezastosowanie środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody na rzecz Ł. K., który może być orzekany z urzędu przez Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 01.07.2015 r. wobec oskarżonych J. M. (1), A. M. (1) i S. O., ewentualnie innego środka w postaci środka probacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody orzeczanego na podstawie art. 72 § 2 kk wobec oskarżonego S. O. z uwagi na warunkowe zawieszenie wykonania wobec niego kar pozbawienia wolności.

Tak zarzucając, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i orzeczenie obowiązku naprawienia szkody:

– wobec A. M. (1) za czyn VII w części poprzez zapłatę kwoty 81.266,29 zł na rzecz PPHU (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej na podstawie art. 46 § 1 kk;

– wobec S. O.:

- za czyn IV w części poprzez zapłatę kwoty 1.200.000 zł na rzecz L. K. na podstawie art. 72 § 2 kk w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku;

- za czyn V w części poprzez zapłatę kwoty 549.000 zł na rzecz L. K. na podstawie art. 72 § 2 kk w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku;

- za czyn VI w części w poprzez zapłatę kwoty 921.000 zł na rzecz PPHU (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej na podstawie art. 46 § 1 kk (z uwagi na złożony przez pokrzywdzonego wniosek);

– wobec J. M. (1) na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk:

- za czyn II w części poprzez zapłatę kwoty 1.200.000 zł na rzecz L. K.;

- za czyn III w części poprzez zapłatę kwoty 1.002.266, 29 zł na rzecz PPHU (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej.

Od powyższego wyroku apelację wniósł również pełnomocnik A. L. (2) – przedstawiciela oskarżyciela posiłkowego PPUH (...) sp. z o.o.

w upadłości likwidacyjnej w S., zaskarżając go w całości na niekorzyść wszystkich oskarżonych. Apelujący zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

– art. 2 § 2 k.p.k., art. 9 § 1 k.p.k., poprzez nienależyte przeanalizowanie przez sąd I instancji dokumentów oraz wyjaśnień zarówno oskarżonych jak i pokrzywdzonych wskazujących na współsprawstwo w procederze pokrzywdzenia PPUH (...) sp. z o.o., przez nieobjętych aktem oskarżenia M. J. oraz D. M., a także współsprawstwa D. M. w procederze pokrzywdzenia L. K. i jego dalszego udziału w udaremnianiu zaspokojenia, pokrzywdzonych wierzycieli PPUH (...) sp. z o.o. i L. K.;

– art. 7. k.p.k., poprzez nie przeprowadzenie wszystkich niezbędnych dowodów, co do wysokości rzeczywistej szkody pokrzywdzonych;

– art. 344a k.p.k., w zw. z art. 297 § 1 k.p.k. poprzez nienależytą ocenę materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, skutkującą nie zwróceniem sprawy prokuratorowi przez sąd pierwszej instancji, celem uzupełnienia aktu oskarżenia, pomimo wystąpień pokrzywdzonych;

– art. 366 k.p.k., polegające na nieprawidłowym kierowaniu rozprawą, co skutkowało nie wyjaśnieniem wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym udziału w procederze opisanym w akcie oskarżenia ustalonych w śledztwie współsprawców;

– art. 406 § 1 k.p.k., poprzez uniemożliwienie oskarżycielom posiłkowym udziału w rozprawie i głosu, po zamknięciu przewodu sądowego – poprzez brak zawiadomienia nieobecnych stron o wznowieniu postępowania na rozprawie w dniu 22 grudnia 2016 roku i przeprowadzanie merytorycznych czynności procesowych mających wpływ na interesy nieobecnych w tym dniu pokrzywdzonych.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W uzupełnieniu apelacji przedstawiciel oskarżyciela posiłkowego PPUH (...) sp. z o.o. – A. L. (2) podtrzymał zarzuty i argumentację podniesioną przez swojego pełnomocnika. Zarzucił nadto zasądzenie oskarżonym rażąco

niskich kar, zwolnienie ich od obowiązku naprawienia szkody i dodatkowego środka karnego w postaci grzywnien i pozostawienia sprawcom korzyści z przestępstw. Tak podnosząc, wniósł o zasądzenie wszystkim oskarżonym wyroków adekwatnych do popełnienia czynów, do popełnionej krzywdy i szkody, surowych, tożsamyh wysokością dla wszystkich oskarżonych, kary bezwzględne go pozbawienia wolności, nałożenia solidarne go obowiązku naprawienia szkody, wysokich grzywnien gwarantujących także naprawę szkody i zakazu prowadzenia jakiegokolwiek działalności gospodarczej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności rozważeniu i ocenie poddane zostaną apelacje złożone przez obrońców oskarżonych J. M. (1), A. M. (1) oraz S. O. ze względu na łączne odniesienie się do części spośród sformułowanych przez obrońców zarzutów, które odnoszą się do wszystkich oskarżonych. Kolejno zaś – środki zaskarżenia złożone w stosunku do tych oskarżonych zarówno przez prokuratora jak i oskarżyciela posiłkowego.

Apelacje zarówno obrońcy oskarżone go J. M. (1) jak i obrońcy oskarżone go A. M. (1) oraz oskarżone go S. O. nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, iż oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona zarzuconych im przestępstw, zaś w uzasadnieniu trafnie

uzasadnił swoje stanowisko, które Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje. Odnosząc się do zarzucanych naruszeń proceduralnych wskazać należy, iż niespełnienie wymogów przewidzianych w art. 424 § 1 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylecia wyroku, skoro jest to uchybienie o charakterze procesowym (art. 438 pkt 2 k.p.k.), co wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia, czego jednak apelujący nie uczynili. Niemniej stwierdzić należy, że analiza treści sporządzone go przez Sąd pierwszej instancji uzasadnienia, przeczy sformułowanym w tym zakresie zarzutom. Sąd Okręgowy odniósł się do wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, dokonując ich analizy i wyjaśniając z jakich powodów i które dowody uznał za wiarygodne, a z jakich względów waloru tego odmówił innym dowodom. Co do zeznań świadka B. W. przypomnieć jedynie należy, iż Sąd Okręgowy na posiedzeniu w dniu 18 listopada 2016 r. odczytał zeznania tego świadka z akt I Co 1439/10, zaś wobec cofnięcia przez obrońcę adw. M. Ł. wniosku o bezpośrednie przesłuchanie tego świadka – dowodu tego nie przeprowadził. Przy czym wskazać należy, że świadek był notariuszem sporządzającym akt notarialny umowy sprzedaży z dnia 12 czerwca 2008 r., którego odpis stanowi dowód załączony do akt sprawy. Zgodnie zaś z zasadą swobodnej oceny dowodów, organ procesowy ocenia dowody i wyciąga z nich wnioski według wewnętrznego przekonania, nieskrępowanego regułami prawnymi. Zasada swobodnej oceny dowodów nie oznacza jednak, iż ocena ta ma charakter dowolny, albowiem sąd powinien wyjaśnić, w jaki sposób dowody ocenił i dlaczego wyciągnął z nich takie,

a nie inne wnioski dotyczące konkretnych ustaleń faktycznych. Przekonanie sądu

o wiarygodności jednych dowodów i niemożności przypisania tej cechy innym dowodom, pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wówczas, gdy jest ono poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), z uwzględnieniem zasady prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), a także, gdy jednocześnie jest wyczerpująco oraz logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Procedując w niniejszej sprawie sąd meriti nie dopuścił się obrazy wskazanych

w środkach odwoławczych przepisów postępowania karnego. W sposób wnikliwy

i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, ocena materiału dowodowego została dokonana z uwzględnieniem zasady obiektywizmu, domniemania niewinności i swobodnej oceny dowodów. Ma ona charakter wszechstronny, zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych, co dokładnie omówione zostanie poniżej. Wbrew zarzutom obrońców, Sąd Okręgowy nie dopuścił się także obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W sprawie nie zaistniały bowiem takie wątpliwości w zakresie sprawstwa oskarżonych odnośnie przypisanych mu czynów, których nie dałoby się usunąć oceniając zgromadzone dowody zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz kierując się doświadczeniem życiowym. Sam fakt występowania w sprawie sprzecznych ze sobą dowodów nie implikuje jeszcze podstaw do zastosowania zasady wyrażonej w cytowanym przepisie. Dowody te wszak podlegają swobodnej ocenie Sądu orzekającego przez pryzmat okoliczności wymienionych w art. 7 k.p.k. Dopiero, gdyby ocena ta nie doprowadziła do jednoznacznych ustaleń wchodziłoby w

grę zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. A takiej sytuacji nie stwierdzono. Następnie, wbrew zarzutom skarżących, wskazać należy, iż rozstrzygnięcie sądu karnego

o odpowiedzialności karnej oskarżonego stanowi wynik niezależnego osądu dowodów przeprowadzonych na rozprawie z zachowaniem zasad bezpośredniości

i kontradiktoryjności. Wprawdzie ustalenia co do tej samej okoliczności faktycznej dokonane w innej sprawie mogą, a nawet powinny znaleźć się w podstawie dowodzenia rozstrzygającego sądu, ale w żadnym razie nie wyłączają, ani nie ograniczają one jego samodzielności w osądzie całokształtu dowodów i okoliczności rozpoznawanej sprawy, dlatego podnoszone przez obrońców naruszenie art. 8 § 1 k.p.k. nie miało miejsca. Natomiast wbrew wskazaniom obrońcy oskarżonego J. M. (1) stwierdzić należy, że przywoływany konflikt pomiędzy L. K. a A. L. (2), czy ocena ważności zawartych między nimi umów, uchwał (czy wskazywanego przez obrońcę wskutek ich nieważności - nabycia nieruchomości na skutek rękopisów wiary publicznej ksiąg wieczystych) – pozostają bez wpływu na zamiar i intencje oskarżonego. Wątpliwości zgłaszane przez obrońcę odnośnie skuteczności czynności prawnych, w tym umowy zbycia użytkownika wieczystego przez L. K. – nie zmieniają faktu, iż przedmiotowe działki stanowią masę upadłości spółki (...), z której zaspokojenia swoich (istniejących przecież) roszczeń domagają się pokrzywdzeni. Nie stanowią one żadnych wątpliwości, które miałyby być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego.

Powyższe rozważania przemawiają za niezasadnością sformułowanych

w apelacji zarzutów dotyczących błędnych ustaleń faktycznych, powołując się zatem na powyższe nie ma potrzeby powielania sformułowanej już argumentacji. Zwrócić jedynie uwagę należy, iż zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający – oceniając dowody – naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Dlatego przechodząc do sformułowanych w tym zakresie zarzutów obrońcy oskarżonego J. M. (1) stwierdzić należy, iż jak słusznie ocenił Sąd pierwszej instancji zapewnienia oskarżonego co do zamiaru zapłaty oraz co do jego sytuacji majątkowej były niewątpliwie elementem wprowadzenia w błąd w celu uzyskania korzyści majątkowej. Uwzględniając okoliczności opowiadania przez oskarżonego pokrzywdzonej dużo o swoich biznesach, utwierdzania jej tym samym

w przekonaniu o swoim doświadczeniu biznesowym i posiadanych środkach pieniężnych nie należy pomijać, że w tym czasie posiadał już liczne zadłużenia wobec podmiotów gospodarczych, posiadał zadłużenia bankowe, zadłużenia z tytułu należności publicznoprawnych – a co potwierdza zeznanie podatkowe za rok 2001,

z którego nadto wynika, iż prowadzona przez niego działalność gospodarcza generowała już jedynie stratę. Natomiast dalsze postępowanie oskarżonego, to jest brak zaciągnięcia kredytu na spłatę należności wobec spółki (...) i brak jakichkolwiek starań w tym zakresie mimo składanych obietnic, oraz okoliczność, iż od ponad 15 lat pokrzywdzona nie otrzymała pieniędzy za nieruchomość, z której nawet egzekucję czynił utrudnioną – tylko utwierdzają w prawidłowości ocen Sądu pierwszej instancji w zakresie zamiaru bezpośredniego oskarżonego wprowadzenia

w błąd pokrzywdzonej. Przywoływana przez obrońcę okoliczność ustaleń J. M. (1) z G. B. o odkupieniu części hali i propozycji przekazania około 500-600.000,00 zł spółce (...), nie tylko, że dotyczy okresu między majem a lipcem 2002 r., to nie przekonuje z tego względu, że do podpisania takiej umowy nie doszło, ponieważ J. M. (1) zaczął domagać się zmiany wcześniejszych, wzajemnych ustaleń (w tym dodatkowej zapłaty kwoty 80.000,00 zł, co wcześniej nie było uzgodnione). Elementy przedmiotowe przestępstwa oszustwa (tj. określonego w art. 286 § 1 k.k.) muszą mieścić się w świadomości sprawcy i być objęte jego wolą. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien, obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Na płaszczyźnie woluntatywnej zamiar oszustwa przyjmować musi postać chęci skierowanej na zachowanie prowadzące do wywołania błędu (wyzyskania błędu) i chęci doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem osoby pokrzywdzonej, oraz chęci osiągnięcia, przy pomocy obu opisanych wyżej elementów, korzyści majątkowej. Powyższe, aż nadto potwierdza również późniejsze działanie oskarżonego J. M. (1), tj.

w zakresie czynu objętego zarzutem II aktu oskarżenia. J. M. (1) – jako osoba mająca realny wpływ na decyzje i kierunek działania zakładanych przez osoby oskarżone spółek, ponownie w czerwcu 2008 r., wspólnie z oskarżonym S. O. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili L. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Oskarżeni wspólnie działając wprowadzili pokrzywdzoną w błąd co do zamiaru zapłaty za kolejną nabytą nieruchomość,

wykorzystując okoliczność posiadania przez pokrzywdzoną długów, zwołując ją zapewnieniami spłaty jej należności, rozwiązania wszystkich problemów

z długami, co da jej czyste konto i spokojne życie, nadto pokazywali jej projekty przez co utwierdzali ją w przekonaniu, że mają pieniądze. Pokrzywdzona posiadała tak wiele długów, że pod wpływem obietnic oskarżonych rozwiązania jej problemów finansowych, dała się namówić oskarżonym na kolejną sprzedaż. W tym wypadku nie budzą wątpliwości intencje i bezpośredni zamiar oskarżonego, którego sytuacja majątkowa nie pozwalała na realizację czynionych zapewnień co do zapłaty za nabytą nieruchomość. Natomiast zarzuty obrońcy co do braku ustaleń Sądu, jaka ostatecznie kwota została zapłacona w zakresie nabycia nieruchomości i przywoływanie okoliczności pozbawienia aktu notarialnego z dnia 12 czerwca 2008 r. (umowy sprzedaży) wykonalności co do kwoty 640.704,21 złotych i wywodzonej z tego konieczności zmniejszenia o tę kwotę ceny nieruchomości, nie zasługują na uwzględnienie. Strony umowy sprzedaży przedmiotowej nieruchomości zawartej

w dniu 12 czerwca 2008 r. (k. 884-888) ustaliły cenę przedmiotu umowy na kwotę 2.440.000 zł. Tej kwoty zatem dotyczyły wzajemne ustalenia stron i co do zapłaty właśnie tej sumy pokrzywdzona została wprowadzona w błąd, na co późniejsze, wskazywane przez obrońcę orzeczenie pozostaje bez wpływu, ustaleń w tym zakresie nie jest w stanie zmienić. Również w zakresie podejmowanej przez obrońcę oskarżonego próby wykładni zawartej umowy, zwrócić uwagę należy, iż w myśl art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Choć wskazać należy jednocześnie na treść § 4.1 i § 4.2 umowy, gdzie strony uzgadniając, iż cenę kupująca spółka zapłaci sprzedającej po wykreśleniu z księgi wieczystej wszelkich wpisów odnośnie obciążeń, jednocześnie zastrzegły, iż zapłata części ceny sprzedaży może nastąpić poprzez spłatę wierzytelności stanowiących obciążenie przedmiotowej nieruchomości. Tym samym uwzględniając okoliczności zawarcia umowy, zapewnienia oskarżonych co do pomocy wyjścia pokrzywdzonej z zadłużenia – zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego nie sposób wywieść innych wniosków, niż te poczynione przez Sąd pierwszej instancji. Odmienna w tym zakresie argumentacja apelującego sprowadza się do uznania, iż pogrążona w długach pokrzywdzona zawarłaby z oskarżonymi umowę sprzedaży nieruchomości, najpierw jednak zobowiązując się do spłaty należności, jakie nieruchomość tę obciążały ze środków, w których w posiadaniu nie była – z czym zresztą pozostaje w sprzeczności wskazany § 4.2 zawartej umowy. Przy czym również ta okoliczność nie stanowi żadnej wątpliwości, którą należałoby rozstrzygać na korzyść oskarżonego – jakiejkolwiek wątpliwości w tym przedmiocie rozstrzygnęła swobodna ocena dokonana przez Sąd Okręgowy zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, którą Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje. Wskazywana przez obronę okoliczność zamiaru zapłaty ceny przez oskarżonych z kredytu, którego jednak spółka nie otrzymała, a co miałyby stanowić usprawiedliwienie i brak zamiaru oskarżonych co do wprowadzenia w błąd pokrzywdzonej – również nie przekonuje, zwłaszcza mając na uwadze wyjaśnienia samego oskarżonego J. M. (1), który nie potrafił wskazać, w którym banku chciał zdobyć przedmiotowy kredyt i do jakiego banku zwrócił się ze stosownym wnioskiem. W opozycji do zarzutów obrońcy oskarżonego J. M. (1), formułowanych co do podnoszonej okoliczności braku polecenia, prośby czy sugestii ze strony oskarżonego co do podpisania przez A. M. (1) umów cesji w dniu 18.07.2011 r., skarżący pomija – czego pominąć nie pozwalają zasady logiki i doświadczenia życiowego, iż czynność ta dokonana została w imieniu spółki (...), a J. M. (1) reprezentował spółkę (...) Sp. z o.o., która z kolei była udziałowcem tej spółki, a przy tym bacząc na wyjaśnienia samej oskarżonej A. M. (1), iż mimo że była w spółce (...) osobą decyzyjną, to decyzje podejmowała po konsultacji z innymi współoskarżonymi. Sąd pierwszej instancji słusznie uznał i na podstawie materiału dowodowego ocenił, iż pomimo ustanowienia innych osób członkami zarządów spółek (...)

i (...), J. M. (1) miał realny wpływ na decyzje tych spółek oraz kierunek ich działalności. Natomiast w zakresie wskazywanego przez obrońcę uregulowania na rzecz L. K. kwoty ponad 220.000 zł z tytułu zadłużeń względem Urzędu Miasta i spłaty reszty zobowiązań, zwrócić uwagę należy, iż dokonano tego wobec faktu, iż postanowieniem z dnia 26.10.2009 r. (k. 1173-1181) Naczelnik Urzędu Skarbowego w S. określił spółce (...), jako dłużnikowi zajętej wierzytelności, wysokość nieprzekazanej wierzytelności w związku z egzekucją skierowaną do majątku L. K. z ograniczeniem do kwoty nieprzekraczającej 2.290.000,00 zł. Dlatego okoliczność ta nie wprowadza żadnej wątpliwości co do zamiaru i intencji oskarżonych. Kolejno, niezrozumiałe zdają się być zarzuty apelującego, który wywodzi, iż na skutek umów cesji z dnia 6 czerwca 2008 r., PPHU (...) przestała być wierzycielem J. M. (1) – skoro nakaz zapłaty wydany w sprawie I Nc 28/03 jest tytułem egzekucyjnym, stanowiąc tytuł wierzytelności zgłoszonej w toczącym się postępowaniu upadłościowym, które zresztą skarżący przywołuje. Natomiast w opozycji do

zarzutów obrońcy oskarżonego S. O. stwierdzić należy, iż Sąd pierwszej instancji wskazał, że nie dał wiary zeznaniom świadka L. K. w części, w której nazywała ona oskarżonego S. O. „pionkiem”. Sąd Okręgowy uznał, że była to jedynie opinia, przypuszczenia świadka, które nie zostały poparte materiałem dowodowym w sprawie, gdy jednocześnie ze zgromadzonych dokumentów wynikało, że pomiędzy S. O., a J. M. (1) doszło do współpracy i porozumiewania się w celu osiągnięcia korzyści, jaką było nieuregulowanie należności spółki (...). Sąd ten wskazał również, że nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. O., składanym w tym zakresie, biorąc pod uwagę chociażby fakt wieloletniej znajomości i zacieśnionej współpracy z J. M. (1), w efekcie której S. O. przeniósł majątek spółki (...), w której był prezesem zarządu, na rzecz spółki (...), której prezesem zarządu był po A. M. (1) – J. M. (1). Nie sposób również podzielić zarzutu obrońcy, w którym wywodzi jakoby oskarżony nie mógł w czerwcu 2008 r. wprowadzić w błąd L. K., skoro poznał ją dopiero przy podpisaniu aktu notarialnego i wcześniej nie prowadził z nią żadnych rozmów czy negocjacji. Zasadności sformułowanego zarzutu przeczy chociażby fakt zawarcia przez te strony przedwstępnej umowy sprzedaży już w lutym 2007 r. (k. 1567-1569).

W rozpoznawanej sprawie Sąd pierwszej instancji dokonał zatem logicznej i przekonującej oceny zebranych dowodów, na tej podstawie wyprowadził prawidłowe wnioski, którym nie sposób zarzucić dowolności czy błędu.

Przechodząc kolejno do zarzutów w zakresie prawa materialnego, w pierwszym rzędzie wskazać należy, iż jak podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, określenie w przepisie znamion typu czynu zabronionego, uregulowanego w art. 300 § 2 k.k., wskazuje, że kryminalizacja zawężona została do tych tylko postaci udaremniania przez dłużnika egzekucji, które prowadzą do skutku w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela (por. wyrok SN z dnia 27 lutego 2002 r., sygn. V KKN 83/00, LEX nr 53056, postanowienie SN z dnia 4 listopada 2002 r., sygn. III KK 283/02, OSNKW 2003, nr 3-4, poz. 34, postanowienie SN z dnia 1 grudnia 2015 r., sygn. V KK 351/15, Prok.i Pr.-wkł. 2016/3/5). Ustalenie, że udaremnianie lub uszczuplanie zaspokojenia wierzyciela nastąpiło in concreto w rezultacie rozporządzenia przez oskarżonego tym składnikiem majątku, który był zajęty lub zagrożony zajęciem, należy do istoty przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. Dopiero w wypadku, gdy czynność polegająca na rozporządzeniu majątkiem nie miała rzeczywistego wpływu na zaspokojenie wierzyciela, to wobec braku znamienia skutku w postaci udaremnienia zaspokojenia wierzyciela, nie dochodzi do popełnienia przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. W niniejszej sprawie natomiast, jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, wypełnione zostały znamiona wskazanego przestępstwa.

W przypadku oskarżonych J. M. (1) i A. M. (1), wskazywana przez ich obrońców okoliczność, iż czynności prawne umów cesji zostały wykonane w wyniku realizacji umowy o kredyt obrotowy z dnia 22.11.2010 r. oraz, że samo ich zawarcie nie wywołało skutku rozporządzającego – stoją w sprzeczności z faktem, iż na skutek zawarcia powyższych umów – nie tylko kredyt obrotowy został spłacony w całości, ale i reszta składników majątku podlegającego egzekucji wzbogacała inny rachunek należący do spółki (...). W dniu 18 lipca 2011 r., po zawarciu umów cesji czynszów najmu, prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. A. M. (1) zawiadamiła o zawarciu umowy płatników wierzytelności czynszowych, jednocześnie wskazując by należności przekazywali na rachunek banku celem zmniejszenia zadłużenia spółki (...) (k. 1740). Należności z tytułu cesji przekazywane bankowi przez płatników wierzytelności – firmy (...) Sp. z o.o. wpływały na rachunek spółki (...) prowadzony przez (...) Bank (...) w B., Oddział K.. Po wpływie należności bank potrącał je na poczet spłaty kredytu, zaś reszta środków była przekazywana na inny rachunek należący do spółki (...). Zawarte umowy, faktycznie zatem miały charakter rozporządzający, a skutkiem ich zawarcia była realizacja przewidzianych ich treścią zobowiązań. Skoro zabezpieczenie wierzytelności banku poprzez cesję wierzytelności E. wobec płatników wierzytelności czynszowych zostało faktycznie zrealizowane – zasady logiki nakazują jednoczesny wniosek, że warunek wymagany do realizacji zabezpieczenia nastąpił, zatem przeprowadzenie dowodów na okoliczność opóźnienia w spłacie kredytu było zbędne, skoro wniosek ten można wyprowadzić z innych dowodów. Z kolei okoliczność podnoszonej przez apelującego możliwości, że należności te na skutek braku opóźnienia w spłacie kredytu przekazane były jako świadczenie nienależne, nie zmienia faktu, iż skutkiem takiego działania było uszczuplenie zaspokojenia wierzyciela PPHU (...) Sp. z o.o. Fakt, że inni płatnicy czynszowi powstrzymywali się od wpłat na rzecz banku, kwoty należności składając do depozytu sądowego, zaś ww. dwaj płatnicy, należności

z tytułu wierzytelności czynszowych wpłacali zgodnie ze wskazaniem oskarżonych – nie jest okolicznością, która miałaby wyłączać odpowiedzialność oskarżonych, ich zamiar i skutki rozporządzenia przedmiotowym składnikiem masy upadłości. W opozycji zaś do zarzutów sprowadzających się do kwestionowania wiedzy oskarżonych J. M. (1) i A. M. (1) w dniu 18 lipca 2011 r. co do wszczęcia egzekucji przeciwko E., jedynie przypomnieć apelującym należy, iż prowadzone już w 2009 roku egzekucje przeciwko tej spółce (Km 1700/09, Km 1702/09), okazywały się bezskuteczne na skutek zbycia udziałów kolejno zakładanej przez oskarżonych spółce (...).

W dniu 29 czerwca 2011 r. oskarżony J. M. (1) wspólnie i w porozumieniu z A. M. (1) ustanowił hipotekę w kwocie 50.500.000 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. na użytkowaniu wieczystym gruntu obejmującego działki nr (...) i (...) oraz budynku stanowiącym odrębną nieruchomość. Istotnym jest, że dokonana przez oskarżonych czynność skutkowałą wystąpieniem wierzyciela L. K. w dniu 5 października 2011 r. z pozwem do Sądu i domaganiem się uznania powyższej czynności za bezskuteczną wobec niej. Nie dziwi bowiem fakt, iż ustanowienie hipoteki, wpływa na zaspokojenie dłużnika – zmniejszając szansę zaspokojenia wierzytelności. Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż brak było wierzytelności, którą zabezpieczała ustanowiona hipoteka, w sytuacji gdy z ustanowionego zabezpieczenia roszerzeń z tytułu zapłaty wynagrodzenia, odsetek i kar umownych wynikających z zawartej z (...) umowy, wymagalnym roszczeniem stała się jedynie kara umowna na skutek odstąpienia od zawartej umowy. Nadto, jak słusznie ustalono oskarżony J. M. (1) pomimo, iż nie brał udziału w złożeniu oświadczenia o ustanowieniu hipoteki i nie składał osobiście wniosku o wpis tego ograniczonego prawa rzeczowego do księgi wieczystej, to faktycznie zajmował się prowadzeniem spraw majątkowych spółki. Wbrew odmiennym twierdzeniom skarżących co do skuteczności odnośnie dokonania wpisu tego ograniczonego prawa rzeczowego, o jego dokonaniu przekonuje analiza treści księgi wieczystej obciążonej nieruchomości (k. 5119–5120). Przy czym wskazać należy, iż Sąd pierwszej instancji słusznie przyjął, że czyn ten pozostał w fazie usiłowania, skoro skutkiem zachowania sprawcy było usiłowanie uszczuplenia zaspokojenia swojego wierzyciela, a sprawca nie osiągnął swojego celu tylko dlatego, że hipoteka została wykreślona. Podjęte działania miały na celu spowodowanie skutku w postaci udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu. Tym niemniej wskazać należy, iż fakt, że w zawartej z (...) umowie nie przewidziano żadnej formy zabezpieczenia zapłaty należności, zaś ustalono to dopiero w zawartym później porozumieniu, nie zmienia ustaleń co do intencji oskarżonych, którzy dokonali obciążenia hipoteką nieruchomości podlegającej egzekucji.

W dniu 18 lutego 2009 r. oskarżony S. O. reprezentując (...) Sp. z o.o. zawarł umowę przeniesienia wieczystego użytkowania gruntu obejmującego działki nr (...) wraz z własnością znajdujących się na nich budynków na rzecz zawiązanej w tym samym dniu (...) Sp. z o.o. Istotnym jest natomiast, że dokonana przez oskarżonego czynność skutkowałą wystąpieniem wierzyciela na drogę sądową i w dniu 16 września 2010 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VIII GC 122/10, w celu umożliwienia zaspokojenia wierzytelności w kwocie 1.847.000,00 zł przysługującej spółce (...) przeciwko J. M. (1) i M. J., uznał powyższą czynność za bezskuteczną wobec spółki (...).

Z tych względów zarzuty skarżących, iż nie doszło do uszczuplenia czy udaremnienia zaspokojenia wierzycieli, uznać należy za bezzasadne. Natomiast wskazywana możliwość zaspokojenia pokrzywdzonych z prowadzonego postępowania upadłościowego jest irrelevantna z punktu widzenia znamion omawianego przestępstwa. Do istoty przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. należy rzeczywiste wyrządzenie szkody, a jak sami skarżący wskazują zostanie ona naprawiona dopiero po przeprowadzeniu postępowania upadłościowego. Nie zasługują również na uwzględnienie zarzuty sformułowane przez skarżących, iż przeniesienie przedmiotowych działek w formie wniesienia aportem do spółki, nie stanowi „zbycia” w rozumieniu art. 300 § 2 k.k. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż zbywanie polega na rozporządzeniu rzeczą lub prawem majątkowym, a co potwierdza § 4 zawartej umowy, w jej wyniku nastąpiło wydanie przedmiotu umowy w posiadanie nabywającej spółki w zamian za udziały w spółce. Z punktu widzenia realizacji znamion czynu zabronionego określonych w art. 300 § 1-3 k.k. nie jest istotne, czy zbycie przez dłużnika określonego prawa łączy się z nabyciem tego prawa przez inną osobę, czy też nie. Obojętne są również sposób i forma zbywania przez dłużnika składników swego majątku (tak też Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt II AKa 40/13, LEX nr 1322647).

Podnoszonym z kolei przez obrońcę oskarżonej A. M. (1) zarzutom co do niezastosowania art. 202 § 1 k.s.h. wobec wskazywanej okoliczności wygaśnięcia mandatu prezesa zarządu spółki E. wobec oskarżonej w momencie popełnienia zarzuconych czynów przeciwstawić należy faktyczne występowanie i zawarcie umów cesji w dniu 18 lipca 2011 r. oraz ustanowienie hipoteki w dniu 29 czerwca 2011 r. jako prezes zarządu spółki. Zwrócić przy tym uwagę należy, iż dopiero w dniu 2 maja 2013 r. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki (...) podjęło uchwałę o odwołaniu dotychczasowego prezesa zarządu spółki w osobie A. M. (1) i powołaniu jako nowego prezesa J. M. (1) (k. 5275-5277). Oskarżona faktycznie pełniła funkcję prezesa zarządu we wskazanym okresie, nadto widniała jako prezes zarządu w KRS, posługiwała się pieczętą prezesa, zatem nie może powoływać się na okoliczność, że jej mandat wcześniej wygasł na podstawie art. 202 § 1 k.s.h. by uwolnić się od odpowiedzialności za podjęte czynności prawne. Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nie może być również mowy o naruszeniu art. 20 i 21 § 1 k.k., w sytuacji gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, iż oskarżony S. O. posiadał wiedzę odnośnie tego, że J. M. (1) był dłużnikiem osobistym PPHU (...) Sp. z o.o. Jako współdziałający ponosi on zatem odpowiedzialność za własny czyn zabroniony, na zasadzie niezależności od pozostałych współdziałających, zaś istotą współsprawstwa jest realizacja części znamion czynu zabronionego, jak również przyczynienie się do realizacji takiego czynu, w sensie wzajemnego dopełniania się zachowań poszczególnych sprawców. Natomiast zgodnie z zasadą indywidualizacji odpowiedzialności, okoliczności osobiste, a zwłaszcza okoliczności wpływające na wyłączenie, złagodzenie lub zaostrzenie odpowiedzialności, rozpatrywane są indywidualnie w odniesieniu do każdego ze współdziałających. Dotyczy to w szczególności dotychczasowej karalności lub niekaralności, statusu prawnego (np. status nieletniego, młodocianego), właściwości i warunków osobistych, stanu psychicznego (np. ograniczenie poczytalności, działanie w afekcie). Przy wymiarze kary dla oskarżonego S. O. na jego niekorzyść sąd wziął pod uwagę jedynie fakt wcześniejszego ukarania sądowego. Natomiast na niekorzyść oskarżonego J. M. (1) Sąd uwzględnił długi okres trwania przestępstw. W odniesieniu do tych oskarżonych i oskarżonej A. M. (1) uwzględniono znaczny stopień naruszenia ciężących na nich obowiązków jako kontrahentów oraz wysokość wyrządzonych szkód majątkowych.

Z tych względów nie zasługują na uwzględnienie także podniesione przez skarżących zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Ponieważ apelacje obrońców zaskarżały wyrok w całości, Sąd Odwoławczy ocenił także, iż orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności, w tym wobec oskarżonych A. M. (1) i S. O. z zastosowaniem środka probacji w postaci warunkowego zawieszenia ich wykonania, jak również wysokość orzeczonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, zważywszy na znaczny stopień szkodliwości przypisanych im czynów, rażące lekceważenie wyroków sądowych, należy uznać za umiarkowane, zaś wobec oskarżonych A. M. (1) i S. O. za zbyt łagodne, co wobec kierunku zaskarżenia nie było możliwe do skorygowania.

Przechodząc do apelacji oskarżyciela publicznego, wskazać należy, iż również nie zasługiwała ona na uwzględnienie.

Odnosząc się wprost do zarzutów wywiedzionych w tym środku odwoławczym, wskazać należy na niezasadność zarzucanych naruszeń przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych. W niniejszej sprawie, rozstrzygnięcie zgodnie z postulowanym przez skarżącego kierunkiem i orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec złożenia wniosków przez uprawnionych (już dywagując od tego czy złożone zostały w terminie czy też termin ten przekroczono), czy też orzeczenie na podstawie art. 72 § 2 k.k. obowiązku naprawienia szkody wobec oskarżonych stanowiłoby naruszenie tzw. klauzuli antykumulacyjnej, przewidzianej w art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. Powyższe stwierdzenie jest efektem linii orzeczniczej Sądu Najwyższego (vide: wyrok z dnia 26 lutego 2014 r., sygn. akt III KK 429/13, LEX nr 1446451, wyrok z dnia 26 stycznia 2016 r., sygn. akt V KK 323/15, LEX nr 1970396), którą Sąd Apelacyjny podziela. Jak wskazuje Sąd Najwyższy, przy uwzględnieniu możliwości egzekwowania roszczenia na podstawie przepisu art. 299

§ 1 k.s.h., mnożenie tytułów egzekucyjnych dotyczących tego samego roszczenia przez nakładanie na oskarżonych w postępowaniu karnym obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k., w kontekście zadań jakie realizuje przepis art. 415 § 5 k.p.k. jest niedopuszczalne.

Z analizy akt niniejszej sprawy wynika, że wierzytelności pokrzywdzonych objęte są:

– nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. w dniu 14 marca 2003 r., w sprawie o sygn. akt I Nc 28/03, utrzymanym w całości w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 19 stycznia 2004 r., sygn. akt I C 140/03 – zabezpieczającym wierzytelności (...) Sp. z o.o. co do kwoty 1.847.000,00 zł;

– listą wierzytelności wydaną w toku postępowania upadłościowego spółki (...), sygn. akt V GUp 10/13 – zabezpieczającą wierzytelności L. K. co do kwoty 2.305.363,28 zł oraz (...) Sp. z o.o., co do kwoty 1.200.000,00 zł. Jednocześnie wskazać należy, że wyciąg z zatwierdzonej przez sędziego-komisarza listy wierzytelności zgodnie z art. 264 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2015 r., poz. 233 ze zm.) stanowi tytuł egzekucyjny – wierzyciel po uzyskaniu klauzuli wykonalności, może prowadzić na jego podstawie egzekucję swej należności.

Wykładnia funkcjonalna art. 415 § 1 k.p.k. wskazuje, że ratio legis tego przepisu sprowadza się do zapobieżenia funkcjonowaniu w obrocie prawnym tytułów egzekucyjnych, dotyczących tej samej szkody, bez względu na osobę zobowiązaną do jej naprawienia (vide: wyrok SN z dnia 23 listopada 2010 r., sygn. akt IV KK 282/10, LEX nr 667515, wyrok SN z dnia 26 stycznia 2016 r., sygn. akt V KK 323/15, LEX nr 1970396). Podnoszona przez skarżącego argumentacja odnośnie odmiennego charakteru roszczenia w zakresie przedmiotowo-podmiotowym nie zmienia faktu, iż pokrzywdzeni w konsekwencji doznali szkody w określonej wysokości, która wymaga naprawienia. I tak, charakter subsydiarny odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 k.s.h. sprowadza się do tego, iż w przypadku bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce – całym swoim majątkiem za jej zobowiązania odpowiadają solidarnie członkowie zarządu (oskarżeni), przy czym wierzyciel nie musi dowodzić wysokości doznanej wskutek tego szkody, a wystarczy, że przedłoży tytuł egzekucyjny stwierdzający zobowiązanie spółki istniejące w czasie pełnienia przez oskarżonych funkcji członka zarządu i wykaże, że egzekucja wobec spółki okazuje się bezskuteczna. Nie ulega zatem wątpliwości, że tytuł wykonawczy uzyskany przez pokrzywdzonych (wyciąg z listy wierzytelności opatrzony klauzulą wykonalności przeciwko spółce) daje możliwość wyegzekwowania roszczenia także z osobistego majątku oskarżonych w oparciu o podstawę z art. 299 § 1 k.s.h. – w tym kontekście nakładanie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. czyniąc niecelowym.

Ponadto, odniesienia wymaga również kwestia, iż wnioski o naprawienie szkody złożone przez pokrzywdzonych dotyczyły powstałego długu w postaci odsetek skarbowych od zobowiązań podatkowych i od należnych opłat, kosztów egzekucyjnych organów skarbowych naliczanych od daty powstania zobowiązania.

A w tym zakresie wskazania wymaga, iż jak wynika z analizy treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji przyjął stan prawny kodeksu karnego

w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r., bowiem dawna ustawa była względniejsza dla oskarżonych (art. 4 § 1 k.k.). Brzmienie art. 46 § 1 k.k. również korzystniejsze było do dnia 30 czerwca 2015 r. – odesłanie bowiem po tej dacie przez ustawodawcę do przepisów prawa cywilnego pogarszało sytuację sprawcy czynu popełnionego przed tą datą (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 7 września 2016 r.

w sprawie sygn. akt II AKa 203/16, LEX nr 2166428). Z utrwalonej w tym przedmiocie linii orzeczniczej Sądu Najwyższego wynika, iż szkodą, do której naprawienia sąd zobowiązuje sprawcę, jest równowartość rzeczywistej szkody, wynikłej bezpośrednio z przestępstwa i nie jest dopuszczalne uwzględnianie przy ustaleniu jej wysokości tych składników i elementów szkody, które wynikły

z następstw czynu, na przykład odsetek (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 r., sygn. akt III KK 54/14, OSNKW 2015/1/4, KZS 2015/3/10, Biul.PK 2014/8/6-9, Biul.SN 2015/1/16, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2002 r., sygn. akt II KKN 385/01, LEX nr 53028, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt V KK 76/14, LEX nr 1458723, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2011 r., sygn. akt III KK 243/10, OSNwSK 2011/1/204, Prok.i Pr.-wkł. 2011/7-8/1, Biul.PK 2011/5/14, tak również Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt II AKa 8/14, LEX nr 1441566, KZS 2014/7-8/87).

Z powyższych względów, również argumentacja apelującego podnoszona i w tym zakresie, nie zasługuje na uwzględnienie.

Przechodząc zatem do zarzutu rażącej niewspółmierności kary, jaki podniósł oskarżyciel publiczny – jednakże jedynie w zakresie nieorzeczonego środka kompensacyjnego – zarzut o którym mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, z. 7-8, poz. 60). A tego, w zakresie braku orzeczenia obowiązku naprawienia szkody – mając na względzie powyższe rozważania – nie sposób stwierdzić.

W zaskarżonym przez oskarżyciela publicznego zakresie wyrok Sądu Okręgowego z omówionych przyczyn, należało zatem utrzymać w mocy.

Apelacja oskarżyciela posiłkowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Dokonując takiej oceny, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż akt oskarżenia w niniejszej sprawie skierowany został przeciwko J. M. (1), S. O. oraz A. M. (1). Sąd orzekający związany jest granicami aktu oskarżenia i nie jest uprawniony do orzekania o tym, co nie jest objęte żądaniem aktu oskarżenia. Przedmiotem procesu karnego jest bowiem kwestia odpowiedzialności karnej osoby oskarżonej przez Prokuratora o zarzucany jej czyn zabroniony, opisany i zakwalifikowany w zarzucie aktu oskarżenia jako przestępstwo. Dlatego nie zasługują na uwzględnienie zarzuty skarżących sprowadzające się do nieobjęcia aktem oskarżenia M. J. oraz D. M.. Wskazać należy, iż nie znajduje zastosowania przywołany przez skarżącego art. 344a k.p.k. (wprowadzony dopiero ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 1 kwietnia 2016 r.), zmieniającej nin. ustawę z dniem 15 kwietnia 2016 r., to treścią odpowiadający art. 345 k.p.k. uchylonemu ustawą z dnia 27 września 2013 r. (Dz.U. poz. 1247 z późn. zm.) zmieniającej nin. ustawę z dniem 1 lipca 2015 r.). Moment rozpoczęcia rozprawy przez jej wywołanie (art. 381 k.p.k.) zamyka bowiem czasokres, w którym dopuszczalne jest przekazanie sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu w celu uzupełnienia postępowania na podstawie art. 345 § 1 k.p.k. (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 maja 2014 r. w sprawie sygn. akt SNO 15/14, LEX nr 1466632). Zgodnie z podziałem ról wynikającym z przyjętego przez ustawodawcę modelu postępowania karnego, to na organie postępowania przygotowawczego ciąży przede wszystkim obowiązek zgromadzenia i zabezpieczenia materiału dowodowego, zaś obowiązkiem sądu jest dokonanie bezstronnej oceny przeprowadzonych dowodów i wydanie końcowego orzeczenia bez zbędnej zwłoki.

Z tych względów, podniesione w tym zakresie zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Kolejno, odnosząc się do zarzutów sformułowanych w zakresie prawa do udziału w rozprawie i zabrania głosu po zamknięciu postępowania dowodowego, przede wszystkim wskazać należy, iż jednocześnie z podniesieniem wskazanych zarzutów, niezbędnym jest wykazanie, że zarzucane uchybienie procesowe, w konkretnej sprawie może mieć wpływ na jej merytoryczne rozstrzygnięcie. I tak, słusznie wskazuje się w doktrynie, a co podnosi apelujący, iż należy rozprawę przerwać lub odroczyć, zawiadamiając strony, gdy wznowienie przewodu sądowego miało miejsce na terminie wyznaczonym w celu samego tylko wydania wyroku (art. 411 § 1), bowiem wymaga tego zasada rzetelnego procesu – strony były poinformowane, że na tym terminie nastąpi tylko ogłoszenie wyroku i nie powinny się w związku z tym spodziewać prowadzenia dalszego postępowania dowodowego. Podejmując decyzję o niestawiennictwie na tym terminie rozprawy, strony godziły się zatem jedynie na niewysłuchanie wyroku, co i tak łączyłoby się z obowiązkiem jego doręczenia (Komentarz do art. 409 Kodeksu postępowania karnego, Piotr Rogoziński, LEX). Z drugiej jednak strony, zwrócić uwagę należy na znaczenie gwarancyjne przepisu art. 399 § 2 k.p.k., jednakże w zakresie zapewnienia realizacji prawa do obrony oskarżonego. Nie zachowuje on zasady równości broni i dyskryminuje stronę ofensywną, jak chociażby oskarżyciela posiłkowego, który też może potrzebować czasu na przygotowanie się do zainicjowania akcji oskarżycielskiej. Z tych względów, skarżący tym bardziej winien wykazać, jaki wpływ na zapadłe rozstrzygnięcie miało zarzucane uchybienie i wywodzone naruszenie prawa pokrzywdzonego do obrony swoich interesów. Jak bowiem wynika z analizy akt sprawy, zmiana w zakresie kwalifikacji prawnej

zarzucanych oskarżonym czynów dotyczyła m.in. przyjęcia co do dwóch oskarżonych kwalifikacji popełnienia jednego z zarzucanych czynów w formie usiłowania. Powyższe zatem nie miało znaczenia dla interesu procesowego oskarżyciela posiłkowego, gdyż za usiłowanie sąd wymierza karę w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa. Z kolei tzw. głosy stron służą w szczególności umożliwieniu stronom (oraz ich przedstawicielom) ustosunkowania się do przebiegu i wyników przewodu sądowego, wypowiedzenia się po raz ostatni przed wydaniem rozstrzygnięcia, czy dokonania pewnego podsumowania – nie sposób zatem stwierdzić konieczności uchylecia wyroku li tylko z tego powodu, że brak jest głosów podsumowujących oskarżycieli posiłkowych.

Natomiast w zakresie zarzucanego naruszenia art. 7 k.p.k., odwołać należy się do rozważań dotyczących obowiązku naprawienia szkody omówionych szczegółowo przy apelacji prokuratora. Ze wskazanych bowiem względów, zarzucany przez skarżącego brak dokonania ustaleń co do wysokości poniesionej szkody nie zasługuje na uwzględnienie – w okolicznościach niniejszej sprawy takie ustalenia bowiem nie były požądane.

W zaskarżonym przez oskarżyciela posiłkowego zakresie wyrok Sądu Okręgowego z omówionych przyczyn, należało zatem utrzymać w mocy.

Sąd Apelacyjny uznał wyrok Sądu pierwszej instancji za prawidłowy, dokonując jedynie zmiany w zakresie prawidłowego oznaczenia mylnie wskazanych w zaskarżonym wyroku numerów działek i dlatego w pozostałej części utrzymał go w mocy.

Wydatkami zainicjowanego postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny obciążył na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 634 k.p.k., oskarżonych J. M. (1), S. O., A. M. (1), zaś opłatą należną za to postępowanie w oparciu o art. 16 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.). Zaś w oparciu o art. 624 k.p.k. w zw. z art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) co do opłaty należnej za to postępowanie Sąd zwolnił oskarżyciela posiłkowego A. L. (2) od jej poniesienia, za czym w ocenie Sądu przemawiają względy słuszności.

Stanisław Kucharczyk Andrzej Olszewski Bogumiła Metecka-Draus